

החלטת סגן הממונה על המשמעת

הכרעת דין

1. בעת האירוע שבמוקד הדיון, הנקבל היה סטודנט שנה ב' לתואר ראשון במשפטים.
2. בפסק דין משמעתי קודם, שניתן בחודש פברואר 2019, הורשע הנקבל בהסכמה (במסגרת הסדר טיעון) בעבירות לפי סעיפים 29.6 (הפרעה לפעילות שנתאשרה על ידי רשויות האוניברסיטה), 29.9 (התנהגות פרועה, הקמת שאון ומהומה ברחבי הקמפוס) ו- 29.10 (התנהגות שאינה הולמת את כבוד האוניברסיטה או מעמד של תלמיד) לתקנון המשמעת – סטודנטים (תשס"ח). נגזרו עליו נזיפה והרחקה על תנאי מהלימודים למשך שני סמסטרים, שתופעל אם יעבור הנקבל עבירה על פי אחד מהסעיפים הנ"ל במשך שנתיים מיום מתן פסק הדין.
3. הנקבל בחר לייצג את עצמו.
4. במסגרת מאבקו, נקט הנקבל במהלכים חריגים, לרבות השתלחות בוטה בבעלי תפקידים באוניברסיטה, שנעשתה בחלקה באמצעות הודעות דואר אלקטרוני בתפוצה רחבה ובמדיה חברתית.

עיקרי כתב הקובלנה

5. על פי כתב הקובלנה, באחד הימים בחודש מרץ 2019 עמד הנקבל בסמוך לשער הכניסה לאוניברסיטה וחילק עלונים אותם הכין. תוכן העלונים כוון כנגד תלמידים מהמגזר הערבי באוניברסיטה, בייחוד כאלה מהפקולטה למשפטים. בעלונים תואר אחד הסטודנטים (להלן: **המתלונן**) כתומך ברצח וכתומך בטרור בשל השתתפותו בהפגנות שארגנו סטודנטים ערביים באוניברסיטה.
6. המתלונן ניגש לנקבל תוך שהוא מטיח בנקבל כי הוא מסית נגדו וביקש ממנו להפסיק את חלוקת העלונים. הנקבל ענה למתלונן כי הכל חוקי ומדובר בפרסום פוסטים מהפייסבוק ושחשוב שאנשים ידעו ויראו מה הם כותבים.
7. המתלונן ניסה לתפוס בדפים שהיו בידו של הנקבל ולמשוך אותם ממנו אולם ללא הצלחה. המתלונן ביקש מהנקבל להקריא לו מה רשום שם וניסה שוב לתפוס את הדפים מידי של הנקבל.
8. תוך כדי המתואר לעיל, זז הנקבל צעד אחורה ושלח אגרוף לפניו של המתלונן בצידו הימני ליד האוזן.
9. המתלונן הזעיק את ביטחון האוניברסיטה וכן את המשטרה.
10. כתב הקובלנה מייחס לנקבל שלוש עבירות על פי תקנון המשמעת – סטודנטים (תשס"ח):

- א. התנהגות שיש בה משום פגיעה בכבודם, בגופם או ברכושם של מורי, עובדי או תלמידי האוניברסיטה, אם נעשתה עקב או בקשר למעמדם כמורים, עובדים או תלמידים או אם נעשתה בתחומי האוניברסיטה – סעיף 29.8 לתקנון המשמעת.
- ב. התנהגות פרועה, הקמת שאון ומהומה, השתתפות בתגרה, התנהגות אלימה, כל אלה בין שנעשו בתחומי הקמפוס ובין בסמוך לו, בין שנעשו כלפי האוניברסיטה, עובדיה, מוריה ותלמידיה או כלפי צדדים שלישיים – סעיף 29.9 לתקנון המשמעת.
- ג. התנהגות שאינה הולמת את כבוד האוניברסיטה או מעמד של תלמיד, בין אם נעשתה בתחומי האוניברסיטה או מחוץ לה ובין אם נעשתה עקב או בקשר למעמד של תלמיד או לפעילות בקמפוס, הן במישרין והן בעקיפין – סעיף 29.10 לתקנון המשמעת.
11. במהלך הדיונים הבהיר הקובל כי הקובלנה ממוקדת במכה שהיכה הנקבל את המתלונן בפניו, ואינה מוגשת בגין תוכן העלונים וחלוקתם.

פניה ליועץ המשפטי לממשלה

12. סעיף 39.2 לתקנון המשמעת קובע כך:
- סברו הממונה או בית הדין כי הקובלנה מעלה חשש, לכאורה, כי נעברה עבירה פלילית כמשמעותה של זו בסעיף 268 לחוק העונשין תשל"ז – 1977, יורה הוא למזכיר האקדמי ליתן הודעה על כך ליועץ המשפטי לממשלה או לבא כוחו. הממונה או בית הדין לא ימשיכו בהליכים נגד התלמיד הנתבע עד שתישלח הודעה כאמור.**
13. סעיף 269 לחוק העונשין קובע:
- לא ימלא אדם תפקיד בהליך של שפיטה משהתעורר, תוך כדי שפיטה, חשש עבירה פלילית, אלא אם ניתנה הודעה ליועץ המשפטי לממשלה או לבא כוחו.**
- סעיף 271 קובע כי:**
- העובר על הוראה מהוראות סימן זה, דינו מאסר שנה אחת.**
14. סעיף 268 לחוק העונשין מגדיר "עבירה פלילית" לעניין סעיף 269 לחוק העונשין (וגם לעניין סעיף 39.2 לתקנון המשמעת). בהגדרה זו נכללת, בסעיף 268(2), עבירה נגד החיים, הגוף או המוסר שדינה מאסר שלוש שנים או יותר.
15. מעיון בכתב הקובלנה כשלעצמו, עלה חשש כי נעברה עבירה פלילית הנופלת בגדרי סעיף 268(2) האמור לחוק העונשין. ספציפית, סעיף 379 לחוק העונשין קובע כי **התוקף שלא כדן את חברו, דינו מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה.**
- סעיף 144'ו לחוק העונשין קובע כי**
- עובר עבירה מתוך מניע של גזענות כהגדרתה בסימן א'1 או של עוינות כלפי ציבור מחמת דת, קבוצה דתית, מוצא עדתי, נטיה מינית או היותם עובדים זרים, דינו כפל העונש הקבוע לאותה עבירה או מאסר עשר שנים, הכל לפי העונש הקל יותר.**
- כתב הקובלנה מעלה חשש, לכאורה, כי נעברה עבירת תקיפה על פי סעיף 379 לחוק העונשין, בנסיבות המתוארות בסעיף 144'ו לחוק העונשין, שדינה מאסר ארבע שנים,

ונופלת לכן בגדרי סעיף 268(2) לחוק העונשין. על כן הוריתי ביום 3.6.2019 למזכירה האקדמית ליתן הודעה ליועץ המשפטי שממשלה כנדרש על פי סעיף 39.2 לתקנון המשמעת וסעיף 269 לחוק העונשין.

16. יודגש כי אין בהוראה לשלוח הודעה ליועץ המשפטי לממשלה אמירה, הערכה או חוות דעת כלשהי באשר למעשי הנקבל, למניעיו או לנכונות האמור בכתב הקובלנה.

17. כנדרש בסעיף 39.2 לתקנון המשמעת ובסעיף 269 לחוק העונשין הפסקתי מיידית את הדיון בקובלנה. כפי שאנחנו עושים בדרך כלל, המתנו לתשובת היועץ המשפטי לממשלה.

18. ההודעה ליועץ המשפטי לממשלה נשלחה ביום 5.6.2019. במכתבה מיום 11.8.2019 הודיעה עו"ד מריה ציבלין, עוזרת במחלקה הפלילית בפרקליטות המדינה, כי לאחר בחינת פנייתנו הגיעו לכלל מסקנה כי אין מניעה לפתוח בהליך המשמעתי נגד הנדון (הנקבל, נ.ק.).

עיקרי טענות הנקבל

19. הנקבל העלה טענות קשות כלפי הממונה על המשמעת, ובעקבות זאת הטיל ספק באפשרות שיזכה לדיון הוגן אצלי, בהיותי סגנו של הממונה על המשמעת. להלן אתייחס לטענה זו כאל טענת התלות השיפוטית.

20. הנקבל כפר בהאשמות. מבין שלל טענותיו, הטענות המרכזיות והרלוונטיות לדיון זה הן טענה של הגנה עצמית וטענה של אכיפה ברירנית.

21. הנקבל מכיר בכך שידו פגשה את פניו של המתלונן, אם כי לדבריו לא כאגרוף אלא כמכה ביד פתוחה. לטענת הנקבל, לפני אותה מכה המתלונן תקף אותו באופן מתמשך במשך מספר דקות, והמכה נועדה להדוף את המתלונן כהגנה עצמית לגיטימית.

22. הנקבל טען לאכיפה ברירנית, בכך שלא ננקטו צעדים משמעתיים נגד המתלונן שלדבריו תקף אותו במהלך האירוע.

דיון בטענת התלות השיפוטית

23. בתפקידי כסגן הממונה על המשמעת אני מחיל על עצמי את העיקרון שנקבע בסעיף 2 לחוק יסוד: השפיטה, על פיו

בענייני שפיטה אין מרות על מי שבידו סמכות שפיטה, זולת מרותו של הדין.

24. כמפורט בסעיף 3 לתקנון המשמעת, המינוי שלי כסגן הממונה על המשמעת נעשה על ידי הרקטור, על פי בחירתו, באישור הוועדה המרכזת, ולא על ידי הממונה על המשמעת.

25. סעיף 7.3 לתקנון המשמעת קובע כי קובלנה נגד תלמיד לא תידון בפני מי שהוא חבר סגל בפקולטה שבה לומד התלמיד. מכיוון שאני היחיד מבין הממונה וסגניו שאינו חבר סגל בפקולטה למשפטים, יש לי סמכות ייחודית לדון בענייניו של הנקבל, שהוא סטודנט למשפטים.

26. אין כל קשר אישי או מקצועי ביני לבין הממונה על המשמעת. למיטב זכרוני לא הזדמן לי לשוחח אתו אפילו פעם אחת במהלך שבע השנים האחרונות.

27. למען הסר ספק, במהלך שירותי כסגן הממונה על המשמעת, מעולם לא פנה אלי אדם כלשהו, בפרט נושא תפקיד כלשהו באוניברסיטה, בניסיון להשפיע שלא כדין על תוצאותיו של דיון משמעת.

28. על כן טענת התלות השיפוטית נדחית.

הבסיס הראייתי

29. מטעם הקובל העיד המתלונן בחקירה ראשית ובחקירה נגדית. המתלונן מאשר שכעס מאד על חלוקת העלונים הפוגעניים, שהתפתח דין ודברים בינו לבין הנקבל שהגיע לקללות, ושהוא אף ניסה לקחת עלונים מהנקבל, אך טען שלא נגע בנקבל פיזית.

30. אדם נוסף הנזכר בכתב הקובלנה כעד מטעם הקובל לא הגיע להעיד.

31. הנקבל העיד להגנתו ונחקר בחקירה נגדית. לדבריו, כשהגיע המתלונן למקום, המתלונן תקף אותו פיזית, קפץ לעברו, התנפל עליו ודחף אותו. הנקבל טוען שעשה ככל יכולתו להימנע מאלימות פיזית, שהלך אחורה, ושהמכה בפני המתלונן נועדה רק כדי להדוף אותו ממנו.

32. עדה מטעם הנקבל העידה בחקירה ראשית ובחקירה נגדית. עדה זו הגיעה למקום רק לאחר המכה או האגרופ, לא ראתה אלימות פיזית, אך שמעה בשלב זה אמירות בוטות של המתלונן.

33. האירוע התרחש רובו ככולו במדרכה בצידו המזרחי של רחוב חיים לבנון, בצומת הרחובות אינשטיין וחיים לבנון, בקצה המערבי של כיכר אנטין. שם חולקו העלונים ושם התפתח העימות בין המתלונן לנקבל. האירוע נצפה בחלקו או בשלמותו במצלמת אבטחה המותקנת בצידה הדרום מזרחי של כיכר אנטין, סמוך לשער הולכי הרגל (שער 7).

34. סרט האבטחה הועבר לנקבל, שהעלה אותו בלוייט דברי פרשנות שלו לאתר Youtube.

35. עקב המרחק בין המצלמה (שבצידה המזרחי של כיכר אנטין) למקום האירוע (בצידה המערבי של כיכר אנטין), הדמויות הנראות במקום האירוע קטנות מאד, קשה להבין את האירוע מתוך הסרטון, וניתן לפרש את הסרטון בדרכים שונות. בין היתר, לא ברור כלל האם מעשה המכה או האגרופ נקלט בכלל במצלמה, או שהוא הוסתר על ידי גדר האוניברסיטה שבצידה הדרומי של כיכר אנטין.

36. סרט האבטחה מראה בבירור (אך ללא פס-קול) שלאחר המכה או האגרופ נסוג הנקבל כשידיו מורמות לכוון שער 7 (לידו מותקנת מצלמת האבטחה). המתלונן הלך גם הוא לכוון שער 7, והחליף מילים עם הנקבל.

רמת ההוכחה הנדרשת

37. סעיף 57.4 לתקנון המשמעת קובע כי

הממונה ירשיע את הנתבע רק אם התשתית הראייתית שבפניו תומכת בהרשעתו. במקרים שבהם מואשם הנתבע בעבירה שבהרשעה בה כרוך קלון ירשיע הממונה את הנתבע רק אם הוכחה אשמתו של הנתבע מעבר לכל ספק סביר. לצורך סעיף זה תיחשב לעבירה שיש עמה קלון כל עבירת הונאה, עבירה הכרוכה בפגיעה חמורה

ברכוש, בגוף או בכבוד האדם, לרבות הטרדה מינית או התבטאות גזענית, וכן כל עבירה אחרת שיש קלון בנסיבות בו נעברה.

38. סעיף 57.5 מוסיף כי

הוכחת כוונה או ידיעה יכולה להתבסס על נסיבות ביצוע העבירה.

39. הנקבל הואשם בעבירות על פי סעיפים 29.8, 29.9 ו- 29.10 לתקנון המשמעת. נוסח הסעיפים מופיע בסעיף 10 לעיל. (למען השלמות אציין שתקנון המשמעת קובע כי גם הסתה לגזענות כלפי עובדי האוניברסיטה, מוריה ותלמידיה תיחשב כהתנהגות שאינה הולמת את כבוד האוניברסיטה או מעמד של תלמיד לצורך סעיף 29.10).

40. מהות העבירה לפי סעיף 29.8 הנטענת בכתב הקובלנה היא פגיעה בגופו של המתלונן שנעשתה בקשר למעמדו כתלמיד.

41. מהות העבירה לפי סעיף 29.9 הנטענת בכתב הקובלנה היא התנהגות אלימה בסמוך לקמפוס האוניברסיטה.

42. מהות העבירה לפי סעיף 29.10 הנטענת בכתב הקובלנה היא התנהגות שאינה הולמת את כבוד האוניברסיטה או מעמד של תלמיד.

43. יישום סעיף 57.4 הנ"ל לסעיפי העבירה בהם מואשם הנקבל, מעלה שהעבירות הנטענות בכתב הקובלנה לפי סעיפים 29.8 ו- 29.9 לתקנון המשמעת כרוכות בפגיעה בגופו של המתלונן, שלעניין סעיף 57.4 ראוי לראותה כפגיעה חמורה שיש עמה קלון. על כן, רמת ההוכחה הנדרשת להרשעת הנקבל בסעיפים אלה היא "מעבר לכל ספק סביר".

44. העבירה הנטענת בסעיף 29.10 לתקנון המשמעת שונה מהעבירות הנטענות לפי סעיפים 29.8 ו- 29.9 בכך שהיא מצביה סטנדרט התנהגות שאינו מופנה כלפי כלל הציבור, אלא ספציפית כלפי תלמידים באוניברסיטה. אני רואה את סטנדרט ההתנהגות שמציב סעיף 29.10 כמחמיר יותר, או לפחות ספציפי יותר, מסטנדרט ההתנהגות המצופה ממי שאינו תלמיד. לאור זאת, אינני סבור שלעבירה הנטענת לפי סעיף 29.10 נלווה קלון. יישום סעיף 57.4 הנ"ל לעבירה לפי סעיף 29.10 מעלה לכן שרמת ההוכחה הנדרשת עבורה אינה "מעבר לכל ספק סביר", ונדרש רק שהתשתית הראייתית תתמוך בהרשעה.

דיון בטענת ההגנה העצמית

45. תקנון המשמעת כשלעצמו אינו מתייחס מפורשות להגנה עצמית. סייג ההגנה עצמית מוגדר בסעיף 34 לחוק העונשין כך:

לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

בנוסף, סעיף 34 לחוק העונשין קובע כי:

הוראות סעיפים 34, 34א ו- 34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה.

46. בעניין ע"פ 1964/14 שימשילשווילי נ' מדינת ישראל פרטה כבוד השופטת פרופ' דפנה

ברק-ארז שישה תנאים שצריכים להתקיים על מנת לבסס קיומה של הגנה עצמית:

- א. התנאי הראשון הוא שמטרתה של ההגנה העצמית היא להדוף תקיפה שלא כדין.
 - ב. התנאי השני, תנאי הסכנה, הוא שעל המותקף או זולתו לעמוד בסכנה מוחשית.
 - ג. התנאי השלישי, תנאי המיידיות, הוא שפעולה מתוך הגנה עצמית היא במועד שבו הסכנה ממשמשת ובאה.
 - ד. התנאי הרביעי הוא שהאדם הטוען לסייג של הגנה עצמית לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה.
 - ה. התנאי החמישי מתייחס לקיומה של נחיצות בפעולת הדיפת התקיפה.
- ו. התנאי הששי דורש שהדיפת התקיפה תהיה סבירה. בחלק מהמקרים הפסיקה מתייחסת לדרישת הסבירות במונחים של מידתיות או "פרופורציה".

47. להלן ניישם את התנאים לעניין שלפנינו.

- א. התנאי הראשון שרוי במחלוקת בין הנקבל, הטוען שהותקף שלא כדין על ידי המתלונן, לבין המתלונן הטוען שלא נגע בנקבל.
- ב. לעניין התנאי השני, תנאי הסכנה, לטענת הנקבל הוא עמד בסכנה מוחשית. קשה לקבל טענה זו, שכן לאחר שהכה את המתלונן בפניו, הנקבל לא התקשה לסגת לכוון שער 7 ולכוון המאבטחים שבסמוך לו. יתר על כן, סרט האבטחה מראה בבהירות שאף שהמתלונן נע לכוון שער 7 בעקבות הנקבל הנסוג, הוא לא נגע בנקבל במהלך נסיגתו ואף לא כשהגיעו שניהם לשער 7. שליטתו העצמית של המתלונן, שנמנע מאלימות לאחר שנחבט בפניו על ידי הנקבל, אינה מתיישבת בקלות עם תרחיש על פיו המתלונן העמיד את הנקבל בסכנה מוחשית רגע לפני כן.
- ג. תנאי המיידיות אינו מעורר קושי.
- ד. לעניין התנאי הרביעי, הקובל טען שבכך שחילק את העלונים שתוכנם מתואר בכתב הקובלנה, הנקבל היה יכול לצפות את האירוע הטוען שהתפתח, והכניס את עצמו למצב בהתנהגות פסולה. כפי שצויין לעיל, הקובל הדגיש כי הקובלנה ממוקדת במכה שהיכה הנקבל את המתלונן בפניו, ואינה מוגשת בגין תוכן העלונים וחלוקתם. דיון ההוכחות לא התמקד בתוכן העלונים. לכן, טענת הקובל לעניין סייג ההגנה העצמית שחלוקת העלונים עולה כדי התנהגות פסולה נשענת על בסיס שאינו מוצק.
- ה. התנאי החמישי, תנאי הנחיצות של פעולת ההדיפה מעורר קושי. כפי שציינתי בהתייחסותי לתנאי הסכנה, לאחר המכה הנקבל לא התקשה לסגת בביטחון לכוון שער 7 ולכוון המאבטחים שבסמוך לו, והרושם הוא שהנקבל, לו רצה, היה יכול לנתק מגע מהמתלונן גם לפני שהכה את המתלונן בפניו.
- ו. התנאי הששי, תנאי הסבירות, מעורר קושי ניכר. אפילו אם נניח כי נוצר מגע פיזי בין המתלונן לנקבל, קשה לקבל את הטענה שמכה בפנים היא תגובה סבירה או

- מידתית. אין מחלוקת של ממש על כך שהנקבל הכה את המתלונן בפניו ; אני רואה במכה זו הסלמה בלתי סבירה ובלתי מידתית.
48. לנוכח האמור לעיל, על בסיס העדויות שנשמעו, וממה שניתן להסיק מסרט האבטחה, התשתית הראייתית אינה תומכת בטענת ההגנה העצמית, ותומכת בהרשעת הנקבל בשלושת הסעיפים בהם הואשם.
49. עם זאת, לאור העובדה שמדובר בעדות כנגד עדות, ולאור העובדה שמסרט האבטחה לא ניתן להסיק הרבה לגבי המכה עצמה והאירועים שקדמו לה, אינני יכול לשלול את טענת ההגנה העצמית "מעבר לכל ספק סביר", ואינני יכול להרשיע את הנקבל בעבירות לפי סעיפים 29.8 ו-29.9 לתקנון המשמעת.
50. בידי האוניברסיטה אין את הכלים ואין את המומחיות לחקור עבירות פליליות שנסייבותיהן אינן ברורות. יכולת זו נתונה בידי המשטרה ובידי פרקליטות המדינה. לו החליט היועץ המשפטי לממשלה למצות את החקירה, יתכן מאד שהיה מצליח לברר את מהלך האירועים "מעבר לכל ספק סביר". אלא שהיועץ המשפטי לממשלה בחר שלא לעשות זאת.
51. התשתית הראייתית תומכת בהרשעת הנקבל בעבירה לפי סעיף 29.10 לתקנון המשמעת, שעיקרה התנהגות שאינה הולמת תלמיד באוניברסיטה.
52. כפי שנאמר לעיל, הדיון לא התמקד בחלוקת העלונים ובתוכנם. נניח לטובת הנקבל שהם לגיטימיים. המתח הפוליטי אינו זר לסביבה האוניברסיטאית ואינו פסול כשלעצמו. הסלמת האלימות היא הבעייתית. בדומה לעמדה המשתמעת של היועץ המשפטי לממשלה, אינני רואה את מעשי הנקבל בפריזמה הפלילית, אלא כחריגה מסטנדרט ההתנהגות ההולם תלמיד באוניברסיטה, עבירה לפי סעיף 29.10 לתקנון המשמעת. אכן, מכה בפני המתלונן, אף אם נעשתה בלהט הרגע, היא הסלמה ברמת האלימות שאינה הולמת מעמד של תלמיד.

דיון בטענת האכיפה הברירנית

53. הנקבל טוען לאכיפה ברירנית, בכך שלא ננקטו צעדים משמעותיים נגד המתלונן שלדבריו תקף אותו במהלך האירוע.
54. ליבת כתב הקובלנה היא במכה ששיגר הנקבל לפניו של המתלונן. התרחשות המכה אינה שנויה במחלוקת משמעותית. טענת הנקבל התמקדה בסייג ההגנה העצמית.
55. לעומת זאת, קשה למצוא בסיס ראייתי מוצק לקיומה של אלימות פיזית של המתלונן כלפי הנקבל. סרט האבטחה ניתן לפירושים שונים, והמתלונן העיד שלא נגע בנקבל.
56. בהעדר ראיה שאינה שנויה במחלוקת בדבר אלימות של המתלונן, יש הבדל מהותי בין הקובלנה נגד הנקבל לבין טענתו נגד המתלונן. על כן טענת האכיפה הברירנית נדחת.

סיכום

57. הנני מזכה את הנקבל מחמת הספק מעבירות לפי סעיף 29.8 ו-29.9 לתקנון המשמעת.

58. הנני מרשיע את הנקבל בעבירה לפי סעיף 29.10 לתקנון המשמעת, היינו בהתנהגות שאינה הולמת מעמד של תלמיד.

59. בנסיבות העניין, אינני סבור שלהרשעה זו נלווה קלון כמשמעו בסעיף 57.4 לתקנון המשמעת.

60. המזכירות תעביר את הכרעת הדין לצדדים ותקבע מועד לשמיעת טיעונים לעונש.

61. הכרעת הדין תפורסם ללא שם הנקבל.

הכרעה הדין ניתנה היום, 2.12.2019, בהעדר הצדדים.

פרופ' נחום קרייתי
סגן הממונה על המשמעת